

Szergej Jeszenyin versei

A farkas halála
Mèp òàèíñòàáíúé...

Múltam csodás birodalma,
elülsz, mint sors szele,
a falut nyakon ragadja
a város kőkeze.

Rémült, hófödte határon
felcsap a kongó iszonyat.
Jöjj csak, fekete halálom,
Már néked adom magamat.

A város, a szörnyű minket
elítélt, mint múlt szemetét,
A mező bánatba dermedt,
nyög póznáktól a vidék.

Ránk ült erezett-kezű ördög,
rokona ez a durva vasút.
Minket nem először döntött
le a földre, veszejtve falut.

A szívemnek akár a kés most
állati jogok dala –
A vadász így úzi a farkast
bekerítve satuba.

A vad megingott... fák komorultak...
Kezek fegyver ravaszán...
Ugrom s két lábú támadómat
darabokra tépi pofám.

Te drága vadállat, üdv néked,
Küzdesz, míg kés leterít,
hiszen engem is úznek, mint téged:
vas-ellenség bekerít.

Mint te, vagyok ugrásra készen,
győztes füttvét fülelem:
Bevérzem ellenségem.
s magam is halálba vetem.

S ha majd lezuhantam a hóra,
mely betemet, eltakar,
Bosszúból értem szól majd
a túlsó partról a dal.

(Erdódi Gábor fordítása.)
(Más magyar fordítását nem ismerjük.)

Aranyos levelek...
Çàèðóæèèñü èèñòàà çîèîòàÿ

Aranyos levelek tüze lengte
Be a tó piruló vizeit.
Elalélt pihe-rajban a lepke
Libeg így fel a csillagokig.

Ma szerelmem elárad az esten
Meg a völgyön, a réz avaron.
Szüzi nyír kusza pendelye reppen,
Les alá kamaszos fuvalom.

Puha hús ül a völgyön, a szívben,
Lila gyapjas nyáj a homály,
Csituló lugasokba belibben
S elenyész a kolomp szava már.

Soha még az anyag tudatára
Nem ocsúdtam ily olvatagon,
Csuda lenne, miként füzek ága,
Lemerülni a rózsa tavon.

Csoda volna a Hold vicсорával
Lezabálni mezők aranyát...
Hol a béke – a halk öröm által
Sose vágva szeretni tovább?

(Erdélyi Z. János fordítása.)
(Rab Zsuzsa Aranyos levelek kavarnak
címmel fordította.)

Léted üressé szívta más...
 Îõñèàé òù âùïèòà äðóãèì

Léted üressé szívta más,
 De nékem mégis megmaradtak
 A fáradt-őszi szem-parázs
 És üveg-füstje dús hajadnak.

Ó, őszbe hajló kor! Se nyár,
 Sem ifjúság nem ily csodások.
 Kétszerte tetszőbb vagy te már
 A csalfa költői világnak.

A szívem nem hazug sosem,
 És bár a gőg mindújra lázad,
 Ingathatatlan hirdetem,
 Hogy vége a garázdaságnak.

Búcsúzni kell a szilajul
 Vad, féktelen vagánykodástól.
 Szívem már mástól ittasul,
 Vért hűtő józanság borától.

Kocogtat húnyt ablakszemet
 Szeptember bíbor fűzfaággal,
 Hogy őt fogadni kész legyek,
 Ha észrevétlen erre szárnyal.

Sok mindennel megbékülök,
 Önként, nincs bennem semmi álság.
 Mások a kunyhók, temetők,
 Másnak tűnik most Oroszország.

Áttetszőn nézdelek körül:
 Te tudtál, lám, más soha senki,
 Nővér- s barátként egyedül
 A költő útítársa lenni.

Hát hadd daloljam csak neked,
 Utak alkonya mint terül szét,
 És – győzve önmagam felett –
 Garázdaságom messzetűntét.

(Erdélyi Z. János fordítása.)
 (Rab Zsuzsa Ifjúságod széthordta címmel fordította.)

Nem kesergék...
 Îã æèä, îã çîâó, îã ïëà÷ó

Nem kesergék sajnálkozva, esdve,
 Füst a lét csak sápadt almafán.
 Hervadás aranyja hull fejemre,
 Ifjú voltom emlék már csupán.

Megcsitult a küzdés kedve mára,
 Szívem, zúzmarába hült-fagyott,
 Nem csábít a nyír-karton hazája,
 Hogy mezítláb kóboroljak ott.

Kósza szellem! Már csak olykor-olykor
 Szítod szóra ajkam égetőn.
 Ó, tékozlón eltűnt fiatalkor,
 Szilaj szempár, érzés-vízözön.

Fösvényebbé váltam vágyaimban,
 Éltem? álom volnál, nem való?
 Mintha vélem zajgó, friss tavaszban
 Nyargalt volna rózsza szórú ló.

Múlandók vagyunk mi itt a földön,
 Halk juharfa hullat lomb-rezet...
 Mert megadtad, áldott légy örökkön,
 Hogy virulnunk s halnunk is lehet.

(Erdélyi Z. János fordítása.)
 (Rab Zsuzsa Nem siratlak címmel fordította.)

Ti dalok,
mi riogtat a jajra?
İãñíè, ìãñíè, î ÷ àì âù êðè÷èòà?

Ti dalok, mi riogtat a jajra?
Több jót szavatok sosem ád?
Tanulom beleszóni hajamba
Nyugalom kéklő fonalát.

Élnék szigorodva, de békén.
Csillag csöndjébe veszek.
Jó fűzként állni a mezsgyén
Oroszország álma felett.

Egyedül kószálni a tarlott
Holdlepte fűvön de csodás,
Míg a koldus lélek-iszákot
Telitölti az úti kalász.

S nem ad enyhet a rónai kék sem.
Ti dalok, sose ráz le a test?
Utamat takarítja előttem
Aranyos seprűvel az est.

S mily öröm, ha a berkek igéző
Szava széled a szélbe tova:
„Oly hűvös légy te is, élő,
Mint ősszel a hárs aranya.”

(Erdélyi Z. János fordítása)
(Weöres Sándor Ti dalok, ti dalok
címmel fordította)

Éltünk csupán igéző
hazugság...
Æèçíü – íáíàí

Éltünk csupán igéző hazugság,
Ím ezért vonz, ezért delejez.
Kiterjeszti könyörtelen ujját,
S vélünk már a Végzet levelez.

Szemhéjam, ha lehull elalélva,
Mondom: „szívem érintsd meg csupán.
Létünk - hazugság, de így is néha
az órák megszépíti netán.

Őszült égre emeld föl hát arcod,
Holdról jövendöld a Sorsodat,
Csitulj, halandó, ne lesd a titkot:
földi, fülösleges igazad!”

Zelnice-zuhatag hogyha rád dólt,
képzeld, hogy Ösvény az életed,
Csapjanak be könnyelmű barátnök,
Csapjon be barátod tégedet.

Becézzenek sima szóval: állom,
Legyen nyelvük mint a penge-él,
Én a végem már oly készen várom,
Szívem hűvös, semmit sem remél.

Szívem dérrel üti e magaslat,
Csillag tüze nem ad meleget.
Kik szerettek, csúful megtagadtak,
Kiért éltem - rútul feiedett.

Mégis, szorongatva és hajszoltan
mosolyt csálnak rám a reggelek.
Mégis, eme földnek fia voltam:
Éltemért mondok köszönetet.

(Erdódi Gábor fordítása)
(Weöres Sándor Igéző bú címmel fordította)